

BOVENNATUURLIJK:

William Branhams biografie in 81 afleveringen

door
Owen Jorgensen

Alle rechten zijn voorbehouden onder Internationale- en Pan-Amerikaanse copyrightverdragen. Geen gedeelte van dit boek mag worden gereproduceerd in welke vorm ook, zonder dat eerst een geschreven toestemming van de auteur wordt verkregen. Dit omvat alle vermenigvuldigings-technieken, hetzij elektronische- of mechanische-, inclusief fotokopiëren, bandopnamen, of welke andere wijze van gegevensopslag of zoeksystematiek ook.

Het zonder toestemming dupliceren van dit boek is een overtreding van internationale copyrightwetten. 1100-006

Copyright © 1994 by Owen Jorgensen

Oorspronkelijk in het Engels gepubliceerd door: **Tucson Tabernacle**
2555 North Stone Avenue Tucson, Arizona 85705 USA

Nederlandse uitgave:

GEMEENSCHAP VAN CHRISTENEN

Kwartelweg 3A
8191 AP Wapenveld
Nederland

Tweede, geheel herziene druk

2006

Deze biografie is niet te vergelijken met welk ander boek ook dat u ooit hebt gelezen. Vanzelfsprekend is er het natuurlijke toneel...

Plotseling ging het jachtgeweer af en reet van korte afstand Billy's benen open. Schreeuwend van pijn zakte Billy in elkaar. Jimmy viel op zijn knieën en zei stotterend: "Het spijt me, Billy, het spijt me zo erg. Het was per ongeluk. Het was niet mijn bedoeling..." Toen keek hij nog eens goed naar de benen van zijn vriend. Jimmy's gezicht trok wit weg. "Billy, probeer niet te bewegen, ik ga hulp halen."

"Nee, laat me niet alleen", schreeuwde Billy. Maar Jimmy rende al als een haas weg. Toen Billy naar zijn benen keek, huiverde hij, toen hij zag dat ze bijna in tweeën waren geschoten.

Maar het natuurlijke is slechts het begin. Dan komt het bóvennatuurlijke, en niets is ooit meer hetzelfde.

Voorwoord van de schrijver

Omdat er reeds diverse korte biografieën over William Branham zijn geschreven, voelde ik dat deze biografie langer behoorde te zijn en veel meer gedetailleerd. Ik wilde niet dat ze zwaarwichtig zou zijn, dus concentreerde ik me op de gewone gebeurtenissen van het verhaal, rijk aan bovennatuurlijke verrassingen - probeerend om analyserende verklaringen tot een minimum te beperken. Het resultaat is een zeer leesbare tekst. Of iemand nu in de hoogste klas van de lagere school zit of leraar is aan een hogeschool, ik denk dat u zult ontdekken, dat u na elke bladzijde de volgende wilt omslaan voor nog méér.

Maar dit sterke punt heeft ook z'n zwakke kant. Omdat deze biografie snel leest, als een boeiende roman, mogen sommige lezers geneigd zijn om haar te zien als een verzonnen verhaal. Dat zou een misvatting zijn. Elke gebeurtenis in dit boek is gebeurd. Veel van deze geschiedenissen zijn goed gedocumenteerd uit meerdere bronnen.

In mijn onderzoek heb ik gebruik gemaakt van kranten- en tijdschrift-artikelen, boeken, foto's, films, en getuigenissen van mensen die William Branham persoonlijk kenden en die ooggetuigen waren van enige van de bovennatuurlijke verschijnselen beschreven in deze biografie.

Toch heb ik het meeste van mijn informatie gehaald uit het persoonlijk getuigenis van William Branham zelf. Gedurende heel de negentien jaar van zijn nationale en internationale bediening, werden meer dan 1.100 van zijn predikingen op geluidsband opgenomen. Tijdens de meeste van deze predikingen verhaalde hij over zijn buitengewone ervaringen. Vele keren sprak hij over dingen die hem pas waren overkomen, ze in detail beschrijvend, zijn gesprekken inbegrepen.

Dikwijls zou William Branham zelfs vertellen *waar hij aan dacht* wanneer deze gebeurtenissen plaats vonden - iets waar een biograaf alleen maar van droomt!

De overvloed aan dit soort bronmateriaal - gedetailleerd en uiterst persoonlijk - maakte het mij mogelijk om deze biografie te schrijven in de boeiende stijl die ik heb gekozen. Ik voelde dat de kracht van deze benadering meer dan opwoog tegen het

feit dat de tekst geen geleerd vernisje heeft. Mijn opzet is om u aan het lezen te houden, totdat u beter bekend raakt met een van de meest belangwekkende openbare persoonlijkheden van onze generatie- en één van de grootste mannen aller tijden.

- Owen Jorgensen, 1994 -

Opdracht

Ergens in de wereld zoekt een ernstige tiener
naar antwoorden op vragen, zoals:

Bestaat God werkelijk?

Zo ja, wie is Hij dan? En wáár is Hij ?

En is deze God geïnteresseerd in mijn leven?

Aan jou, jonge zoeker, is dit boek opgedragen,
Want eens was ik óók zo.

Overzicht wekelijkse afleveringen 'BOVENNATUURLIJK'

(Vertaling: H.T.)

Wordt TABEL in Fusion

Voorwoord van de Schrijver

BOEK 1

1. (1909 – 1912) Het geheimzinnige teken bij zijn geboorte

2.

3.

BOEK 2...

12. (1912- ...

...

Enz.

(= voorgaand hoofdstuk)

(Vervolg tabel)

Afb. 1 - De blokhut nabij Burkesville,
Kentucky USA, waar William Branham op
6 april 1909 werd geboren.

Hoofdstuk 1

Het geheimzinnige teken bij zijn geboorte

1909 - 1912

“**VIJFTIEN** is niet te jong om een baby te hebben”, mompelde Ella Branham in zichzelf, proberend om zich wat moed in te spreken. “Wel, ik ben er net zo klaar voor als...”

Weer sloeg de pijn toe - feller, nadrukkelijker dan ervoor. Ella voelde met het toenemende ongemak ook de paniek opkomen. Ze omknelde haar gezwollen buik en kreunde: “Nog niet. Alsje-blijft, nog niet. Niet voordat Charles thuis komt.”

Zweetdruppels parelden op haar voorhoofd. Ze wankelde over de lemen vloer naar het enige raam van de blokhut, dat in het midden van een ruwhouten deur zat. Het raam had geen glas, alleen een houten luikje wat Ella gedurende de dag open liet staan en ‘s avonds sloot. Nu was het open.

“Charles!” schreeuwde ze. Haar stem scheen weg te sterven in het boslandschap van Kentucky, met zijn wijde uitgestrektheid van heuvels en dalen die zich naar alle kanten om haar heen uitspreidde. De wetenschap dat haar naaste buur kilometers ver weg woonde, maakte dat Ella zich wanhopig alleen voelde. De pijn rond haar maag verhevigde zich zozeer, dat de paniek opvlamde. “Charles!” schreeuwde ze opnieuw, “Charles, waar ben je?” Toen smoorde haar stem in een zwakke snik: “Kom alsjeblieft naar huis, ik heb je nodig.”

Charles Branham had die morgen zijn houthakkers loon ontvangen en was de stad ingelopen - Burkesville, Kentucky - om een nieuwe overall met schouderbanden te kopen: “Ter ere van mijn eerste kind,” had hij gezegd. Maar wat hield hem zo lang op? Was hij in een kroeg blijven hangen?

Als dat zo was, dan zou het niet de eerste keer in hun één jaar oude huwelijk zijn geweest. Maar Charles zou toch zeker zoiets niet vandaag doen? Hij wist dat hun baby elk moment kon komen.

De wee trok weg; haar uitgeput achterlatend. Ella hing tegen de splinterige deurstijl en keek naar de zon die onderging achter de esdoorns en de eiken die net waren beginnen uit te botten. Het was april 1909. Ella huiverde toen ze het luikje sloot.

Nu kwam het enige licht in de hut van de zonsondergang die door de spleten tussen de ruw afgevlakte houtblokken gefilterd werden. Stralenbundels bewogen zich langzaam over de tafel - van eigen fabrikaat, opgebouwd uit een afgezaagde boomstronk, met houten paaltjes als poten - en een bank om op te zitten. Het enige andere meubelstuk in de 3 meter 60 lange kamer was een aan één muur vast getimmerd primitief bed. Ella wankelde naar het bed en viel neer op de strozak die er in lag, de gestikte deken tot hoog onder haar kin optrekkend. Het koren-kaf kussen ritselde onder haar hoofd bij elke beweging.

Terwijl de kamer langzaam tot zwart verduisterde, dacht Ella aan haar vorige thuis in Paris, Texas, waaruit ze nog maar pas had wensen te ontkomen. Het afgelopen jaar had het ondraaglijk geleken.. Maar nu, vanuit deze situatie gezien, leek het toch nog niet zo slecht.

Ze was in Texas opgegroeid als Ella Harvey. Haar vader was jager, vallenzetter en schoolmeester. Haar moeder was een volbloed Cherokee Indiaanse. Ella, de oudste van vier kinderen, had een prachtige, zorgeloze jeugd gehad, tot drie jaar geleden, toen haar moeder stierf aan roodvonk. In die tijd was Ella nauwelijks 12 jaar oud en haar jongste broertje was nog maar vier. De last van als moeder te moeten optreden, viel Ella zwaar.

Iets meer dan een jaar geleden had ze Charles Branham ontmoet op een rodeo. Charles was klein van stuk en knap, met krullend zwart haar, brede schouders, en genoeg cowboyvaardigheden om bijna elk ongetemd paard te bedwingen dat hij uitdaagde. Ella was bezweken voor zijn charme. Charles was 18 en zij was 14. Maar ze voelde zich jaren ouder. In die tijd had het huwelijk haar een goede manier toegeleken om te ontkomen aan het geslaaf voor de jongere kinderen. Nu vroeg ze

zich af , of ze niet van de regen in de drup was gekomen.

Hier was ze dan, 15 jaar oud, een vreemde in de heuvels van Kentucky, met een baby; veertig mijl van de dichtstbijzijnde dokter, met zelfs geen vriend om te hulp te roepen. Haar hoofd begraving in het kussen, huilde Ella.

CHARLES BRANHAM keerde een uur na het invallen van de duisternis terug naar de blokhut. Hij had gedronken, natuurlijk, maar niet genoeg om zijn denken te benevelen. Centimeter voor centimeter opende hij de deur, zodat hij zijn jonge vrouw niet zou storen als ze in slaap was. Toen hoorde hij haar kreunen. Charles stak een pijnboomnoest aan en legde die op het ijzeren deksel van een grote fruit-weckfles. De pijnboomnoest brandde met een zwak , sputterend licht, dat heel wat rook veroorzaakte. Omdat de hut een natuurlijke ventilatie bezat, dreef de rook omhoog, voorbij het luikje, uitgezift door de spleten in de dekspanen erboven.

“Charles,” fluisterde Ella zwakjes, “vannacht is het de nacht. Ga je mamma halen.” Charles bouwde een vuurtje en haastte zich toen naar de hut van zijn moeder. De nacht was koud en helder en het licht van de sterren maakte het zo gemakkelijk om het pad te houden. Een uur later keerde hij terug met zijn moeder en twee buurvrouwen.

Oma Branham was een korzelige oude vrouw, taai als een spekzwaard. Maar toen ze dit kleine vijftien jaar oude meisje in barensood zag, verzachtte het haar zoals heet wasberenvet schoenleer verzacht. (Niet dat oma Branham ooit zelf schoenen gebruikte. Ze had nooit in haar leven een paar schoenen bezeten.) Nu nam zij de situatie in handen. Aangezien ze zelf zeventien kinderen had gehad, was ze goed voorbereid om als vroedvrouw op te treden voor haar nieuwe schoondochter. Ze stond er op, dat Charles buiten wachtte. Hij sputterde niet tegen. Een deken nemend, kroop hij onder het afdak wat tegen de ene kant van de blokhut was aangespijkerd, zich een bed makend op

de bast en de houtsnippers.

Een fles whisky uit zijn zak trekkend, ging hij er tegenaan om zijn zenuwen tot rust te brengen. Het duurde niet lang of hij viel vast in slaap.

Toen de ochtend begon te gloren, begon de opschudding binnen in de hut intenser te worden. Charles ontwaakte. De oostelijke horizon was lichter aan het worden tegen het aanbreken van de dag, maar de zon was nog niet opgegaan. Hij vervloekte zichzelf dat hij weggedoezeld was, en begon zich toen zorgen te maken omdat zijn baby nog niet was geboren. Was er iets fout? Misschien zou hij naar binnen moeten gaan en het uitvinden. Voor hij kon besluiten, hoorde hij de schelle schreeuw van een pasgeborene. De deur van de hut vloog open en een van de buurvrouwen riep: "Charles Branham, het is een jongen!"

Schaapachtig schuifelde Charles naar binnen en sloot de deur. De kamer rook naar de walm van een vetkaars op de tafel. Oma Branham beëindigde het wassen van de kleine, schatte zijn gewicht op vijf pond en legde hem zachtjes in de armen van zijn moeder. Charles stond naast het bed met zijn handen achter het borststuk van zijn nieuwe overall, zenuwachtig kijkend naar dit bewegelijke, geluidjes makende schepseltje wat zijn zoon was. Ella zei: "Charles, hij heeft jouw blauwe ogen."

Charles bestudeerde de kleine oogjes, maar in het gedempte licht kon hij er de kleur niet van onderscheiden.. "We zullen hem als eerste naam 'William' geven," zei hij. "En zijn tweede naam zal 'Marrion' zijn."

Ella testte de naam met haar tong: "William... Marrion... Branham. Het klinkt deftig genoeg. En hij kan gaan onder de naam 'Billy'. Charles, ik denk dat Billy ook jouw krullend haar zal hebben. Doe het luikje open, zodat ik hem beter kan zien."

Het was even na vijf uur, dinsdagmorgen, 6 april 1909. Het daglicht drong zich door de kieren heen naar binnen, al was de zon nog niet boven de horizon gekomen. Charles opende het luikje, deinsde toen terug, geschrokken. Er was iets door het

open raam naar binnen geschoten - een licht, als een ster, een centimeter of dertig in doorsnee.

Ella gaf een schreeuw en wiegde haar zoon stevig tegen haar boezem. De anderen, verbijsterd, stapten achteruit tegen een kamerwand. Het vreemde licht cirkelde verscheidene malen de kamer rond, stopte toen boven het bed, hangend boven de nieuwe moeder en het kind, met een geelachtig-groene gloed, pulserend kloppend met een eigen leven.

Gedurende minder dan een minuut bleef het in die positie - niet lang, maar lang genoeg dat ieder in de hut er zeker van was dat ze het werkelijk hadden gezien. Toen verdween de vuurbal, even snel als hij was binnengekomen, wervelde omhoog langs de dakspanen en ging door het dak naar buiten.

Charles staarde met wijd open ogen naar boven naar de dakspanen. Plotseling trok een gefladder van vleugels zijn aandacht in de richting van de deur, waar een duif was neergestreken op de vensterbank van het open raam. De sneeuwwitte duif keek nieuwsgierig de kamer in, bijna alsof ze naar iets op zoek was. Toen ze de pasgeboren baby in het oog kreeg, hield ze haar kopje schuin en koerde voor ze wegvloog. Charles staarde de vogel een moment achterna; toen dwaalden z'n ogen weer terug naar het dak.

Eén van de buurvrouwen mompelde: "Wel, dit heb ik nog nooit..." De andere zei peinzend: "Ik vraag me af wat soort jonkie deze jongen zal zijn?"

Billy Branham was nog maar 15 minuten oud.

HET NIEUWS verspreidde zich snel onder het bergvolk, over: "*dat jonkie*' dat ginds op de heuvel was geboren met een licht boven zich." Sommigen deden het af als zonlicht dat weerkaatst werd door een spiegel. Charles en Ella wisten wel beter, aangezien er geen spiegels wáren in hun hut. Bovendien: de zon was nog niet opgekomen. Ze stonden voor een raadsel. Zat er een of andere geestelijke betekenis achter dat licht? Charles wilde het

vergeten, maar Ella liet hem dat niet toe. Ze stond erop '*dat er iets moest worden gedaan*', en besloot tenslotte dat hun baby zou worden meegenomen naar een kerk en aan God zou worden opgedragen. Eerst was Charles tegen het idee, maar uiteindelijk stemde hij ermee in, hoewel zijn toestemming tegen de aard van zijn karakter indruiste. Nu kwam de vraag op waar ze hem mee naar toe zouden nemen.

De voorouders van Charles Branham waren streng Iers Katholiek. Van Ella's kant waren de Harveys eveneens Iers Katholiek, op Ella's moeder na, die bij de stam van de Cherokees hoorde.

Zowel Charles als Ella waren volledig afgedreven van hun Katholieke grondslag en geen van beiden had ook maar een enkele religieuze overtuiging. Ze kwamen overeen, dat voor hun doel de beste kerk de dichtstbijzijnde kerk was.

Dus toen Billy Branham twee weken oud was, pakten Charles en Ella hem in en namen hem mee naar de '*Opossum Koninkrijk Baptisten Kerk*', waar elke zondag een kleine samenkomst bijeenkwam in een landelijk blokhut-bouwsel met een aarden vloer, met kerkbanken die gemaakt waren van planken die over rechtop gezette houtblokken lagen. De *Opossum Koninkrijk Baptisten Kerk* had geen vaste herder. Op de meeste zondagen zong de gemeente liederen en las uit de Bijbel. Maar om de twee maanden kwam er een rondtrekkende prediker langs en hield een prediking. De oude prediker was hier vandaag. Hij sprak een gebed uit over de kleine William Marrion Branham, God vragend om eens deze jongen in Zijn dienst te gebruiken. Het was de laatste keer dat Billy Branham ooit weer een kerkgebouw zou binnengaan, dat was pas 23 jaar later.

OMDAT HIJ DIKWILS in de houtkap werkte, was Charles gedwongen om gedurende de week zijn vrouw en zoon alleen te laten. In die oktobermaand in 1909 strandde hij in een hout-hakkerskamp ver van huis. Ella, vier maand in verwachting van haar tweede kind, maakte zich zorgen, daar haar voorraden

slonken. Toen haar brandhout opraakte, wikkelde ze haar voeten in jute zakken en worstelde zich door heuphoge sneeuwduinen en snijdende wind, zich een weg vechtend de bossen in, om jonge boompjes en dode takken te kappen, ze terug slepend naar de hut in een wanhopige poging om haar vuur aan te houden. Maar toen haar voedsel was opgebruikt, greep wanhoop haar aan. Het vuur doofde uit tot as; Ella was te zwak om nog een tocht naar buiten te maken om hout te halen. Elk stukje stof in de hut bijeen vergarend, wikkelde ze zichzelf en haar zoon zo goed mogelijk in, kroop in bed, en trok de gewatteerde deken over hen heen. Buiten huilde de wind onafgebroken.

De kamer verkilde, totdat het water in haar emmer bevroor. Ella staarde omhoog tussen de dakspanten door en liet haar gedachten weer gaan naar dat vreemde licht bij de geboorte van haar zoon. Ze had er in de afgelopen zes maanden dikwijls aan gedacht. Soms geloofde ze dat het een teken was, dat Billy voor iets groots bestemd was. Nu scheen het zinloos, sinds de dood voor hen beiden niet ver weg meer kon zijn.

Haar naaste buur was een oude man, die aan de andere kant van het dal woonde. Toen de storm luwde, stapte deze buurman naar buiten om een paar karweitjes te doen. Hij kon alleen de top van de hut van de Branhams zien en het viel hem op dat daar geen rook uit de schoorsteen kwam. Op dat moment schonk hij er niet veel aandacht aan, maar na verscheidene dagen begon hij bezorgd te worden. Hij wist dat er vóór de storm rook uit de hut was gekomen en niemand zou de hut hebben kunnen verlaten tijdens de storm. Tot de slotsom komend, dat er wel eens iets niet in orde zou kunnen zijn, besloot hij om op onderzoek uit te gaan. Terwijl hij de hut naderde, zag hij dat er geen sporen waren in de nieuw gevallen sneeuw. Dat bevestigde zijn vrees dat niemand de hut had verlaten nadat de storm was opgehouden. Hij klopte aan, maar kreeg geen antwoord. Toen hij de deur probeerde, ontdekte hij, dat deze van binnen afgesloten was. Nu wist hij, dat er iemand binnen was – iemand die ernstig in moeilijkheden moest zijn, of ze zouden hem wel geantwoord hebben.

Na heel veel inspanning slaagde hij erin om de deur te openen. Wat hij binnen vond, deed hem huiveren.

Ella en haar kleine lagen tegen elkaar aan gekropen in het bed, bijna dood vanwege kou en uithongering. Haastig pakte de buurman Ella's bijl en ging de bossen in, genoeg brandstof mee terugbrengend om de hut te verwarmen. Omdat hij geen voedsel vond, sleepte hij zich met moeite naar huis en keerde terug met zoveel kruidenierswaren als hij maar kon dragen. Van een dokter bellen was geen sprake, dus droeg de oude man zelf zorg voor de jonge moeder en het kind. Tegen de tijd dat Charles door de sneeuwduinen heen bij zijn hut kwam, begonnen zijn vrouw en zoon weer op krachten te komen.

De rest van de winter bleef Charles dicht bij huis, jagend en vallen zettend om de provisiekast vol te houden. In het voorjaar ging hij weer terug aan het houthakken. Na het wegdoeien van het ijs zou hij een os voor de stammen spannen en ze, één voor een, naar beneden naar de Cumberland Rivier slepen, waar andere houthakkers ze samen zouden binden tot een vlot, om ze af te laten drijven naar de Ohio en dan verder naar de Mississippi.

IN MAART 1910 kregen Charles en Ella hun tweede kind, Edward. Een paar maanden later voelde Ella, nu zestien, weer een baby groeien in haar schoot. Ze bracht haar derde kind begin 1911 ter wereld. Het was weer een jongen. Ze noemden hem Henry. Charles bleef het voorjaar en de zomer tot in de herfst van 1911 doorgaan met houthakken. Toen trof hen opnieuw een tegenslag, die Charles van zijn jonge gezin scheidde en bijna zijn ondergang was.

Als jongste van zeventien kinderen was Charles Branham opgegroeid met vele harde leermeesters. Hij leerde hoe hij zijn whisky moest vasthouden toen hij nog maar een jongen was, en hij leerde om meningsverschillen op te lossen met zijn vuisten. In de herfst van 1911 was Charles op een feestje waar een ge-

vecht losbarstte. Clandestiene jenever en verhardde mannen vormden een gevaarlijke combinatie en al gauw liep het gevecht uit op een woest geschreeuw, waar ieder in het vertrek bij betrokken was. Een krachtige bullebak, Willy Yarbrough geheten, sloeg een vriend van Charles tegen de vloer, sprong op hem, trok zijn mes en stond op het punt het in zijn hart te stoten, toen Charles een stoel liet neerkomen op het hoofd van Willy. Charles liep achteruit en trok zijn eigen mes. Willy vergat de man op de vloer en ging achter Charles aan. Willy zou Charles de keel hebben afgesneden als hij er de kans toe had gekregen - hij was een genadeloze man, die zijn eigen zoon had gedood met een hekbalk - maar Charles' mes trof het eerst doel, Willy achterlatend in een plas bloed, bewusteloos, alhoewel nog in leven.

Toen het nieuws van deze vechtpartij Burkesville, Kentucky bereikte, werd aangenomen dat Charles de aanstichter was en hij werd beschuldigd van poging tot moord. Een sheriff kwam te paard om hem te arresteren. Vóór de sheriff hem zou kunnen vinden, kreeg Charles lucht van zijn gevaarlijke situatie. Hij moest in allerijl vertrekken, niet wetend waar hij heen zou gaan of wat hij zou doen. Voor hij vertrok, beloofde hij Ella dat hij, zodra hij werk vond en een plek voor hen om te wonen, hij haar onder een verzonnen naam bericht zou sturen, zodat hij niet zou kunnen worden opgespoord.

En zo, in het moment van een middag, verdween Charles Branham, zijn vrouw alleen achterlatend in de bossen, die zichzelf moest redden met hun drie kindertjes. Billy was twee-en-een-half, Edward was anderhalf en Henry was nauwelijks zes maanden oud. Met haar zeventien jaar was Ella bijna zelf nog een kind. Voor er een paar weken voorbij waren, besepte ze dat Charles een stukje van zichzelf bij haar had achtergelaten. Ze was weer in verwachting.

Die herfst en winter kostten Ella de uiterste krachtsinspanning. Ze scheen als in een nachtmerrie te leven, probeerend voor haar drie kindertjes te zorgen in een ruwe, geïsoleerd staande hut, terwijl ze het meeste van de tijd misselijk voelde.

Ze had geen geld, geen hulpbronnen, en geen energie. Als de hulp van Charles' familie er niet was geweest - zo arm als ze waren - dan wist Ella dat ze het niet zou hebben overleefd.

Maar tenslotte veranderde het jaargetijde, ontdooide de grond en verdween haar misselijkheid. Henry had zijn eerste verjaardag, Edward zijn twee verjaardag, en Billy zijn derde. De baby, schoppende en draaiend in Ella's schoot, zou spoedig ter wereld komen. Op een zeker moment, tijdens dat voorjaar van 1912, stopte er een sheriff bij de hut, om te vragen of Ella iets van haar man had gehoord. Ze kon de waarheid vertellen - ze had niets van hem gehoord en had geen idee waar hij was.

Een paar dagen na het bezoek van de sheriff, waren Billy en Edward buiten achter de hut aan het spelen, daar waar een klein beekje de grond modderig hield. Billy wilde zijn jongere broertje tonen hoe sterk hij was, dus pakte hij de grootste steen op die hij kon tillen, hield hem boven zijn hoofd, en gooide hem in de richting van de beek. De steen zonk diep in de modder aan de waterkant, Edward helemaal onder de modder spattend, die prompt begon te huilen en terug waggelde naar de hut. Er begon een roodborstje uit volle borst te zingen. Billy zocht de takken af, totdat hij de vogel bespeurde in een nabij staande boom. Hij deed een stap naar voren. Het roodborstje vloog weg. Op dat moment gebeurde er iets waar hij zó van schrok, dat het in zijn tere geest werd ingebrand en het zijn eerste belangrijke jeugdherinnering werd. Van de plek waar het roodborstje had gezeten, kwam een geluid als een door de bladeren ruisende wind: *whoesssj*. Toen daverde er een stem vanuit de boom - een heel duidelijke, menselijke stem - die zei: "*Je zult wonen vlakbij een stad die New Albany heet.*"

Schreeuwend van schrik, stevende Billy op de hut aan, zo vlug zijn korte beentjes hem konden dragen, roepend: "Mama! Mama!"

Ella was bezig modder van Edwards buikje te vegen. "Billy, wat is er gebeurd?" vroeg ze, terwijl ze haar oudste zoon tegen zich aan drukte.

“Er praatte een vogel tegen me, mama. Ik hoorde hem zingen in een boom en toen praatte hij tegen me.”

Ella lachte: “Dat heb je gedroomd, kind.”

Maar Billy hield vol: “Ik hoorde hem, mama. Ik hoorde hem praten.”

“En wat zei deze vogel?” plaagde Ella, nog steeds denkend dat het Billy’s fantasie was.

“Hij zei, dat wij zouden wonen vlakbij een stad die New Albany heet.”

Ze schrok van dit antwoord. Het leek niet iets wat een kleine jongen zou verzinnen in zijn spel. Ze stapte om de hut heen en riep de bossen in: “Hallo, is daar iemand?” Toen ze terug binnenkwam, vroeg Billy: “Mama, waar is New Albany?”

“Het is een stad in Indiana, vlak over de rivier vanuit Louisville, Kentucky, ongeveer 150 kilometer van hier. Billy, waar heb jij over New Albany horen praten?”

“Ik heb nooit van New Albany gehoord, mama, totdat die vogel tegen me praatte. Mama, wanneer gaan we daar wonen? Zal papa daar bij ons wonen?”

Ella schudde haar hoofd.

Verscheidene weken later arriveerde de lang verwachte brief van Charles. Ella zat buiten aan de boomstronktafel, starend naar de envelop die ze tussen haar bevende vingers hield. Billy stond op z’n tenen over de rand van de tafel te gluren. “Open doen, mama.”

Ella giechelde zenuwachtig: “Natuurlijk. We hebben hier lang genoeg op gewacht; waarom nog langer wachten?”

Voorzichtig maakte ze de dichtgeplakte omslag los, haalde de brief uit de enveloppe, opende hem en begon te lezen. Aangezien haar vader onderwijzer was, had ze een behoorlijke opleiding gehad. Maar Charles had bijna géén scholing gehad en kon evenmin lezen als schrijven; zelfs zijn eigen naam niet. Een van zijn broers die in Louisville woonde, had deze brief voor

hem geschreven.

“Wat staat er in, mama?” vroeg Billy.

Ze praatte terwijl ze las. “Er staat dat je papa in Indiana is. Hij heeft vast werk gevonden en een plek voor ons om te wonen en hij wil dat we meteen komen. Het is in een kleine stad die Utica heet, ongeveer vijftien kilometer van – ” Ze stopte abrupt en keek met verbazing naar haar drie-jaar-oude zoon. Hoe kón dat?

“Waar, mama? Waar is Utica?” , hield Billy aan.

Langzaam zei Ella: “Billy, we gaan wonen op vijftien kilometer ten noord-oosten van New Albany, Indiana.”

* * *

KORTE SAMENVATTINGEN

van boek 1, 2, 3, 4, 5 & 6

(1909 - 1965)

BOEK 1:

De Jongen en Zijn Ontbering

(1909 – 1932)

Vanaf het moment dat William Branham geboren werd, had hij een ongewoon leven. Geplaagd door armoede en verwerping, werd hij een nerveus kind. Ongebruikelijke dingen bleven in zijn leven gebeuren, verbijsterende en geestelijke dingen... maar hij dacht pas aan God toen hij veertien jaar oud was, toen hij bijna beide benen verloor bij een ongeluk met een jachtgeweer. Terwijl hij op sterven lag in een plas bloed, zag hij een afschuwelijk visioen van de hel – steeds dieper wegvallend in die wereld van verloren en dwalende zielen. Hij riep tot God om genade en op wonderbaarlijke wijze werd hem een tweede kans gegeven. Een kans die hij later bijna in gebreke bleef om te grijpen .

BOEK 2:

De Jonge Man en Zijn Vertwijfeling

(1933 – 1946)

Als jonge voorganger worstelde William Branham er mee om zijn eigenaardige leven te begrijpen. Waarom was hij de enige prediker in de stad die visioenen zag? Toen God hem in 1936 voor het eerst riep voor evangelisatie door het hele land, weigerde hij aan deze roep gehoor te geven. Dit moest hij duur bekopen: hij verloor zijn vrouw en dochtertje aan tuberculose. De visioenen bleven komen. Predikers vertelden hem dat deze visioenen van Satan kwamen. Wanhoop dreef hem er uitein-

delijk toe, om in de wildernis God te zoeken, waar hij van aangezicht tot aangezicht een ontmoeting had met een bovennatuurlijk wezen. De engel gaf hem een opdracht van God, om een gave van Goddelijke genezing aan de volken van de wereld te brengen. Toen William Branham tegenwierp dat de mensen niet zouden geloven dat werkelijk een engel hem had bezocht, zei de engel, dat hem twee bovennatuurlijke tekenen gegeven zouden worden om zijn roeping te bevestigen. Dan zouden ze moeten geloven. *En geloven deden ze!*

BOEK 3:

De Man en Zijn Opdracht (1946 – 1950)

Meteen nadat de engel William Branham had bezocht en hem had gezegd, dat hij geroepen was om een gave van genezing aan de volken van de wereld te brengen, verscheen het eerste teken: wanneer hij de hand aanraakte van iemand die leed aan een ziekte die veroorzaakt werd door een ziektekiem, dan ontstond er een lichamelijke reactie in zijn hand. Binnen twee maanden na zijn opdracht, trok de buitengewone gave van William Branham nationale aandacht. Met duizenden stroomden de mensen naar zijn samenkomsten, waar hij in de Naam van Jezus Christus redding en Goddelijke genezing predikte. Wonderen gebeurden in overvloed. Sinds de dagen dat Jezus door Galilea trok, demonen uitwerpend en allen die ziek en aangevochten waren, genas, was de wereld nog geen ooggetuige van zoiets geweest. Toch vroegen sommigen zich nog steeds af, of deze nederige man werkelijk een ontmoeting met een engel had gehad. Toen verscheen het tweede teken... en toen moesten ze wel geloven!

BOEK 4:

De Evangelist en Zijn Erkenning (1951 – 1954)

William Branham is een paradox in de hedendaagse geschiedenis. Beginnend in 1946 sprong zijn bediening in minder dan zes maanden van onbekendheid tot het verkrijgen van nationale aandacht. En ondertussen ontstak het een groot wereldwijd geloofsgenezing-opwekkingsvuur. Hij bereikte dit resultaat met behulp van een unieke gave – een bovennatuurlijk teken, dat mensen zo verbaasde, dat ze er acht op gingen slaan. Al spoedig trok het de belangstelling van Christenen over de gehele wereld. Tussen 1951 en 1954 hield William Branham de grootste Christelijke samenkomsten in de geschiedenis tot die tijd: ongeveer 300.000 mensen in één bijeenkomst in Bombay, India. De vraag naar zijn diensten in Amerika en overzee leek onverzadigbaar te zijn. Maar William Branham was niet tevreden. Er scheen iets mis te zijn. Lange tijd wist hij niet wat het was, maar tegen het eind van 1954 wist hij het. Er zou een verandering moeten komen in zijn bediening.

BOEK 5:

De Leraar en Zijn Verwerping (1955 – 1960)

De internationale bediening van William Branham had drie hoofdfasen. Eerst was hij in staat om ziekten te onderscheiden door een bovennatuurlijk teken in zijn hand. Later kon hij op grond van visioenen, ziekte maar ook persoonlijke dingen onderscheiden. Tussen 1946 en 1954 namen door zijn prediking meer dan 500.000 mensen Jezus Christus aan als hun Redder – en er is geen manier om te kunnen schatten hoeveel miljoenen hun lichamelijke genezing ontvingen op grond van zijn gebeden. Toen hij bespeurde dat de mensen de geestelijke

diepten die Gods Woord en Geest hen aanbood, niet aannamen, voelde William Branham dat de Geest van God hem riep om meer te doen. Hij wist dat de mensen om uiteenlopende redenen naar zijn samenkomsten kwamen. Menigeen kwam, omdat menij geloofde dat de Geest van Jezus Christus aanwezig was. Anderen kwamen uit nieuwsgierigheid en vanwege de spanning, precies zoals de mensen Jezus wilden zien, toen Hij de zieken genas, en de wijn, de broden en de vissen vermenigvuldigde. Maar het waren de onderwijzingen van Jezus die de wereld-geschiedenis veranderden. William Branham voelde dat God hem riep, om meer te onderwijzen tijdens zijn geloofs-genezings campagnes. Hij geloofde dat zijn bediening een bestendige en nuttige bijdrage kon leveren voor de Christelijke gemeente.

Vanaf 1955 onderwees hij niet alleen Goddelijke genezing, maar ook andere facetten van Gods Woord. God gaf hem een visioen over een nieuwe fase in zijn bediening – een ‘*derde trek*’ (om de woorden van de engel te gebruiken) – die alles zou overtreffen wat God ooit in het verleden door hem heen gedaan had. Het was onontkoombaar dat velen hier aanstoot aan zouden nemen.

BOEK 6:

De Profeet en Zijn Openbaring
(1960 – 1965)
